

28.5.2023 - neděle seslání Ducha svatého – konfirmace.

J 3,16; Ř 8,38-39

Drazí konfirmande, dnešní slavnost je důležitá pro celou církev – sbor, protože se vědomě stáváte její součástí.

Když jste byli malí, když jste byli batolata v plenkách, přinesli vás rodiče do tohoto sboru, protože chtěli, abyste dostali výchovu ve víře. Dnes, když jste starší, sami přicházíte z vlastní vůle, protože vědomě chcete patřit k tomuto sboru.

Právě dnes před sebou, před svou rodinou, před sborem a před Bohem veřejně vyjadřujete svou touhu patřit do tohoto společenství.

My všichni zde shromáždění budeme naslouchat slovům vašeho vyznání, slovům vašeho slibu. Slova jsou však nedokonalá. Nemohou vždy vyjádřit náš hluboký vztah k Bohu. Proto nezapomínejte: Bůh naslouchá především vašim srdcím. Co přebývá ve vašich duších. A právě svým srdcem Bohu slibujete.

Slovo, které dnes také obdržíte ať vás povede ve vaší víře. V jistotě i v pochybnostech, v radosti i ve smutku. Ze zkušenosti vím, že význam a hodnota takového slova se stupňuje s naší zralostí. Stojí tedy za to vrátit se ke svému Slovu, které jsme si získali, když jsme byli mladší.

„Vždyť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ J 3,16

Úryvek pochází z Ježíšova rozhovoru s Nikodémem. Během tohoto rozhovoru Ježíš vysvětluje Boží působení ve světě, co je to příchod Syna, jak funguje Boží soud.

Boží soud je takovým konečným shrnutím našeho života a světa, ve kterém žijeme. Při soudu se jasně ukazuje, co je dobré a co zlé. Bůh zná naše srdce, zná náš skryté touhy. Vidí každou naši ošklivost, kterou skrýváme ve tmě. A při tomto Posledním soudu se zjevuje poznání Boha. Co patří na věčnost a co má jít do zapomnění. Co má být zachráněno a co má zahynout.

Myšlenka na Poslední soud byla a je něčím děsivým a fascinujícím zároveň. Umělci a básníci ji dokázali ztvárnit ve svých obrazech a básních. Člověk se Posledního soudu bojí, protože si sám není jistý, kolik dobra a kolik zla v sobě má. Člověk se bojí, že by mohl ve skutečnosti patřit k tomu, co je zlé a co by mělo být zavrženo. Žádné výpočty a kalkulace svědomí mu neumožňují najít jistou odpověď.

A nyní Ježíš sděluje dvě důležitá učení. **První je**, že o Posledním soudu bychom neměli uvažovat jako o jedné události ve vzdálené budoucnosti. **Ve skutečnosti se Soud odehrává už tady a teď**. Ne každý ho však vidí. Ale probíhá neustále. **Druhým učením je, že Boží Syn přichází jako světlo a pravda**. Kdo přijímá Syna Božího, neutíká od pravdy, neutíká od světla a již prošel Božím soudem. Kdo se však skrývá ve tmě a lži, kdo nepřijímá Božího Syna, ten je již odsouzen a zavržen.

V našich životech se odehrává soud, protože Boží Syn, světlo tohoto světa, přichází ke každému z nás. Nelze jej odložit, odsunout do vzdálené budoucnosti. Není možné si říkat "dnes budu žít ve tmě a lži, nebudu odhalen a budoucnost ukáže". Boží Syn je světlo, které osvítl každou tmu – každou lež, každou vinu, každé zlo. On přichází do našeho života jako pravda. Přichází jako láska, která se nebojí pravdy. Můžeme ji odmítnout – schovávat se ve tmě. Můžeme ji přijmout – stát ve světle. Ten, kdo stojí v pravdě a světle s odvahou. Ten, kdo věří v pravdu, je

ten, kdo věří v Syna. Ten, kdo utíká do lži a temnoty – je ten, kdo nevěří v Syna a odsuzuje sám sebe.

Svět miluje temnotu, a proto je Bohu nepřátelský, říká nám Ježíš. Bůh však tak miluje svět, že mu posílá svého Syna, tedy světlo. Kdo utíká od světla, zahyne. Kdo věří v Syna, získává život věčný. Ježíš říká, že pravda a světlo nejsou tím, co nakonec soudí a odsuzuje, **ale tím, co zachraňuje, odpouští a přináší věčnost.**

Milí konfirmande, pamatujte tedy: věřit v Božího Syna znamená věřit ve světlo, pravdu a lásku, která se pravdy nebojí. Kdo věří, nezahyne, ale má život věčný. I náš tento sbor věří v sílu světla, pravdy a odpuštění, protože věří v Syna Božího. Drazí konfirmande, dnes vyjadřujete svou touhu patřit k tomuto sboru.

„Jsem si totiž jist, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani nebeské mocnosti, ani přítomnost, ani budoucnost, ani mocnosti, ani výška, ani hlubina, ani žádné jiné stvoření nás nebude moci odloučit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ Řím 8,38-39

Tento úryvek je vyjádřením radosti a vítězství nad vším, co člověka ohrožuje a může vést k duchovní i materiální bídě.

Apoštol Pavel vyjmenovává různé mocnosti, které jsou nám velmi dobře známé. Jsou to mocnosti, které jsou všude kolem nás, které nás ovlivňují, které řídí naše jednání. Zmiňuje se o hrůze ze smrti, která je v našem životě zapsána od samého počátku. Zmiňuje se o neklidu života, který může být stejně hrozivý jako smrt. Zvláště když náš život ovládá vina a stud. Apoštol se zmiňuje o neodolatelné moci viditelných i neviditelných sil. Tyto síly známe pod různými jmény: pýcha, závist, nadvláda, chamtivost, nenávist, hněv. Všechny mají schopnost ovládnout náš život a vést ke zničení nás samých i našich blízkých. Apoštol zmiňuje nebezpečí přítomnosti, která nikdy není taková, jakou bychom si ji přáli mít. Zmiňuje se také o nepředvídatelné budoucnosti, která přináší důsledky našich rozhodnutí a chyb. Dále vyjmenovává nevypočitatelné zvraty údělu. Výška – naše vrcholy, když dosáhneme úspěchu, vystoupáme na stupně vítězů. Ale také Hloubku, kdy z výšin padáme – naše pády, kdy zažíváme neúspěch, kdy o vše přicházíme a padáme na dno.

A apoštol Pavel vyjadřuje své přesvědčení, že na všech těchto mocnostech a silách nakonec nezáleží. Na všech nezáleží tvář v tvář jediné moci, která je větší než to všechno. Ta nás sjednocuje. Je silnější než naše viny. Přijímá nás. Dodává nám odvalu. Dává o sobě vědět, když máme pocit, že jsme již byli poraženi silami tohoto světa. Co je to za sílu? Apoštol Pavel ji nazývá Boží láskou. Mocnosti tohoto světa, jakkoli jsou mocné, jsou stvoření – nejsou větší než my. Jsou omezené – stejně jako my. My jsme naproti tomu spojeni s láskou, která není omezená a kterou žádný tvor nemůže zničit. Tyto síly apoštol Pavel rozpoznal v Ježíši Kristu. A my jako sbor je také rozpoznáváme. A této moci sloužíme dodnes. Milí konfirmande, dnes vyjadřujete svou touhu patřit k tomuto sboru.

Konfirmande, stáváte se vědomou součástí společenství věřících, a tím potvrzujete svátost křtu. Přeji vám, abyste se ve svém životě nechali vést Božím Synem a Boží láskou, a to v lepších i horších chvílích. Církev – sbor, společenství víry, existuje proto, aby vám v tom pomáhala. Amen.